

veških družbah bodisi v obliki »razvoja osebnosti«, komplementarnosti ali konkurenčnosti med institucionaliziranim segmentom transmissijskih praks in hipotetično nenadzorovanimi, spontanimi procesi pri formiranju individuov – vselej pripadnikov več družbenih skupin hkrati – bodisi v obliki kulture in kulturnih transmisij. Informalno zato ne pomeni neformalno, ampak nekaj, kar se informira, kar dobiva formo. Forma pa je zmeraj prepoznavna le med informiranimi.

Ključne besede: informalno izobraževanje, enkulturacija, socializacija, akulturacija, asimilacija

Abstract

The main focus of this article is elaboration of the notion (and of the field of objects) »informal acquisition of knowledge« in various discourses dealing with the transmission of symbolic constitutions in human societies – either in the form of »personality development«, complementarity and competitiveness between the institutionalized segment of transmission practises and hypothetically non-controlled, spontaneous processes in the formations of individuals – always simultaneously members of more than one social group – or in the form of culture and cultural transmissions. The word »informal« therefore cannot mean »non-formal«, but something else, namely something that informs itself, something that receives its form. However, the form is always recognisable between the informed ones only.

Key words: informal education, enculturation, socialization, acculturation, assimilation

Teme iz naslova se ne bom lotil iz izvedbenega ali »praktičnega« zornega kota, in sicer zaradi dveh razlogov. Prvi je ta, da navzlic nekajdesetletni izobraževalni praksi to »pridobivanje znanj« precej nediferencirana gmota, nekakšno skladišče vsega, česar nadzorovane in utilitarne izobraževalne in vzgojne prakse ne zajemajo ali ne morejo razvrstiti na lestvicah pojmov in vrednot, ki jih vsebujejo. To seveda ne pomeni, da o tem fenomenu ni znanstvene in strokovne literature, prav narobe, sumljivo veliko je je in zelo je nekoherentna. V tej literaturi je mogoče razbrati dve temeljni usmeritvi: pri prvi je informalno izobraževanje nekakšno odlagališče, deponija, ki jo je treba pospraviti, urediti, vsebino klasificirati na reciklažne in odpadne materiale in nato tej ureditvi primerno ravnati z njimi. Za drugo je to izobraževanje zatočišče za tisto, kar je nealieniranega in spontanega ostalo v hipernormirani in hiperinstitucionalizirani družbi poznega kapitalizma. Bolj malo pa se ta literatura ukvarja z znanstveno konceptualizacijo tega področja, natančneje, z njegovo znanstveno konceptualizacijo se ukvarja literatura, ki se ne ukvarja s »pridobivanjem znanj« kot področjem regula-